

fommer, saa kan jeg dog ikke nægte, at jeg anseer den Forbrydelse, der kan begaaes efter § 13 som vistnok ligesaa stor, idet den Udseelighed og Forargelse, som en saadan ofte kan udbrede over nærværende og kommende Slægter, efter mit Begreb er ligemed om ikke over hine Forbrydelser. Vor Tid fører med sig, at mange Baand maae løses, og det med skjellig Grund, men desto større Opfordring maa der være for os til at ramme Misbrugen der, hvor den med Sikkerhed kan rammes; og jeg troer, at et saadant Tilfælde ligger her forhaanden. Jeg var, som Thinget veed, fraværende ved Sagens første Behandling, ellers vilde jeg allerede dengang være fremkommet med disse saa Dyringer, og maaskee noget udførligere; jeg erkjender, at det nu er noget sildigt, jeg erkjender ogsaa, at Sagen kan sees fra en anden Side. Jeg erkjender nemlig, at man kan sige, at Dyd og Sædelighed maae beskytte sig selv, at Kongen og Rigsforsamlingen behøve mere Beskyttelse, end Vorherre, men jeg troer dog alligevel ikke, at disse Dyringer ere aldeles overflødige, idetmindste har jeg ikke kunnet tilbageholde dem. Skulde det finde nogen Understøttelse, vilde jeg derfor under 3die Behandling forbeholde mig at fremkomme med et Endringsforslag i denne Retning.

Rierkegaard: Det er kun til nogle saa Paragrapher, jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger. For det første med Hensyn til § 9 og Udvalgets Forslag i saa Henseende, der gaaer ud paa at bortskaffe Livsstraffe med Hensyn til de her omhandlede Forbrydelser. Det vil maaskee være i Thingets Grindring, at, da der i Udvalgets Betænkning var kommet til at staae, at samme overhovedet var imod Anvendelse af Dødsstraffe for politiske Forbrydelser, gjorde jeg allerede dengang opmærksom paa, at det for mit Bedkommende kun kunde være rigtigt, dersom det indskrænktes til de politiske Presseforbrydelser. Jeg skal gjøre mig en Gre af, saavel nu, som naar det forlanges, at udtale, at jeg ikke deler den Overbeviisning, der rigtignok har saa mægtige Talsmænd i den nyere Tid, at Livsstraffen overhovedet er Nøget, som bør afflaffes. Jeg har nemlig for min Person i min religiøse Overbeviisning en fuldkommen Hjemmel for den Grundserning,

at det menneskelige Samfund ikke kan bestaae uden Livsstraffe. Thi jeg har den Overbeviisning, at Livsstraffene ere efter guddommelig Indstiftelse tilstede her paa Jorden. Og det er derhos ikke undgaaet mig, hvad vor Herre har givet os for et forunderligt Tegn paa, hvad det kan føre til at ville afflaffe Livsstraffene, — et Tegn, der er ligesaa besynderligt, som slaaende, — at nemlig Robespierre, med hvis Navn i Historien om Livsstraffenes Anvendelse det har en ganske egen Art, at denne Robespierre begyndte sin Carriere saa Aar før den franske Revolution udbrød, med en Bog, hvori han vidtløftigt deducerede, at Livsstraffe vare aldeles at afflaffe og i ethvert Tilfælde utilladelige. Men desuagtet troer jeg fremdeles at kunne være enig med Comiteen i den Ansøelse, at Livsstraffene ikke skulde anvendes for politiske Presseforbrydelser. Og jeg mener, at, naar den ærede Justitsminister i saa Henseende gjorde gjældende, at man derved vilde indvikle sig i Inconseqventer, dette dog ikke nødvendigt turde forholde sig saaledes. Jeg tillader mig nemlig at mene, at de Presseforbrydelser, om hvilke Taler er i § 9, og som gaae ud paa at opfordre til voldeligt Angreb paa Regentens Person, paa Rigsdagens Sikkerhed og Frihed, o. s. v., have en Egenkab, der i nogen Maade bøder paa eller idetmindste mildner deres Færslighed, og som saaledes tilsteder, at gaae den mildere Veie og ikke at anvende Dødsstraffen paa dem. Ved dem maa det nemlig efter min Overbeviisning ønskes bemærket, at Pressen selv tillige viser sig som Middel til at aabenbare Forbrydelsen, og at der altsaa er større Leilighed, end ved de fleste andre Bestræbelser af den Art, til at tage Forholdsregler derimod og gjøre Foranstaltninger til at afvende den. Ogsaa mener jeg, at der er et andet Punkt, der vel maa tages under Overveielse. Og det er, at med Hensyn til de fleste andre virkelige Forbrydelser, der vil den offentlige Mening ikke let fristes til at være idetmindste altsfor stærkt og ubetinget paa Forbryderens Side. Men ved politiske Forbrydelser og navnlig Presseforbrydelser, der befinde vi os paa et Gebeet, hvor den offentlige Mening vil være særdeles fristet til at tage Parti for den, som har begaaet Forbry-